

MOHU POČEKAT NA MANÁ½ELA?

Sobota, 09. listopad 2008

Zouvám a pĚezouvám domácí i návšv. PĚmi pĚedstavĚ, jak po ka¼dé nevyzuté návšvĚ kleĚím rej¼ákem a drbu koberce, je mi zle. Proto bez milosti vyhodím ka¼dého, kdo si baganĚata v chodbĚ nevyzuje. Jednou, to byly dĚti opravdu malé, jsem si pĚknĚ nabĚhla.

Ráno mi manĚel oznámil, Ěže pĚijde z práce dĚív, protoĚže se u nás po poledni zastaví jeho Ěéf. ĚScarone Nastala mela. Vygruntovala jsem celý byt, vĚchno muselo být v poĚádku a nikde ani smítko. O Ěěfovi bylo známo, Ěže je to pedant a neodpustí Ěádnou chybu. A taky jsem se chtĚla vytáhnout... Zápolení s hadrem pĚipomínalo desinfekĚní maratón, na sporáku syĚela voda na domácí knedlíky a v kastrolu se tetelili ptĚci. NaĚe dvojĚata a ĚtĚsnĚ pĚmed obĚdem dostaly gala obleĚky a v jídelních sesliĚkách vypadaly jako andĚlci. OvĚem jen do té doby, než zaĚala být dlouhá chvíle a ony se zaĚaly hlasitĚm vĚískotem a mlácením lĚĚek do stoleĚkĚ do¼adovat svého papĚĚĚ.

Knedlíky potĚebovaly jeĚnĚ jakou tu minutku k dokonalosti, kdy¼ v tom se ozval u dveĚí zvonek poklusu jsem loktem otevĚla dveĚe a v domnĚní, Ěže je to manĚel, houkla pĚes rameno: "Vyzout a uklidit boty! Já to tobĚ, ty dobytku, uklízet nebudu." Kmitala jsem po kuchyni za vydatného ĚĚvu hladových ratolestí, kdy¼ mi padl pohled na postavu stojící ve dveĚích. Nebyl to manĚel, ale starĚší elegantní pĚn v obleku. "Mladá paní, jmenuji se DvoĚák a mám zde poĚkat na vaĚeho pana manĚela."

Polilo mĚ horko a honem mĚ nic vtipného nenapadlo. V obliĚejí jako rajĚe jsem se omlouvala. Pan DvoĚák jen mávl rukou a doporuĚil mi nakrmit dítko, ne¼ zboĚmí barák. Jako správná paní domu jsem nabídla obĚd i hostu, a ten se slovy, Ěže domácím ptĚkĚm neodolá, pozvání ke stolu pĚijal. Já byla tak vystresovaná že Ěefa i ĚĚvoucích dĚtí, Ěže jsem asi úplnĚ vypnula mozek a dĚlala vĚe automaticky. AĚ po nĚjaké době mi pĚiĚlo divné, proĚ ĚĚf tak vytĚĚĚnĚ zírá do talíĚe a nejí. Já v první chvíli v závadného na jeho porci nenaĚonila. Ale hned v té druhé chvíli, kdy mi zĚĚmĚ opĚt myĚlení naskoĚilo, bych byla nejradĚší na druhém konci svĚta. Zmohla jsem se jenom na to stát a tupĚ zírat na stĚl pĚmed Ěefa.

PĚed sebou mĚl rozprostĚné gumové omyvatelné prostírání s kaĚenkou, na nĚm místo pĚíboru lĚ dokonale pokrájené knedlíky i maso, a to celé rozhĚahĚné v omĚce. PĚesnĚ jako dĚti ve svých stoliĚkách. Kdy¼ mi dovolil zvednout oĚi k panu "NejvyšĚímu", byl v obliĚejí rudý jako rak od zadrĚovaného smĚchu. Nakonec se tak rozchechtal, aĚ mu tekly slzy. Kdy¼ jsem se mu sápla po talíĚi, abych vĚe napravila a dala mu novou porci obĚda, odmítl. Tou polĚkovou lĚíci tu "Ělichtu" snĚdl a jeĚ zdvoĚile podĚkoval. Kdy¼ pĚiĚ práce, ĚĚf neĚekl o tom, co proĚil, ani slovo. Já mu to vyprávĚla, aĚ kdy¼ návšvĚ odeĚla. SedĚl u stolu a pĚemĚl s hlavou v dlaních, jaký asi bude mít na výpovĚdi uvedený dĚvod. A já u¼ vidĚla milĚ frontĚ na pracovním úĚadĚ a mĚ s dĚtmi Ěebrající u kostela. Celá historka se samozĚĚm roznesla po firmĚ a nás vĚch stavbách v Ěirokém okolí.

ĚĚf prý to líĚil na poradĚ takhle: "Zazvoním, otevĚmou se dveĚe ne¼ staĚim pozdravit, u¼ jsem dobytek. ĚĚv mi drásal uĚi, ale vĚnĚ obĚda mĚ donutila zĚstat a neprásknout z sebou dveĚmi. Kdy¼ se vĚchno vysvĚtlilo s tím, Ěže dobytek nejsem já, ale Martin, pĚijal jsem pozvání na obĚd. Chlapi, já myslel, Ěže je po mnĚ, kdy¼ jsem dostal dĚtský prostírání - asi abych paní domu neupatlal ubrus - polívko lĚíci - nejspíĚ abych si pĚíborem neublíĚil - a vrcholem vĚe byl umĚlý talíĚek s pĚedkrájeným obĚ jsem chvíli Ěekal, Ěže dostanu plínu pod krk, abych si neumazal sako, a Ěže mĚ tou lĚíci i nakrmí. JeĚĚ Ěže se vĚchno vĚas vysvĚtlilo, jinak bych dostal dudana a skonĚil bych v posteli jako ty dĚcka. Proto bacha, aĚ pĚjdeti Martinovi! Vyzout u¼ pĚed vchodem a niĚemu se neřít!"

Je fakt, Ěže si dlouho chlapi ze stavby - kdy¼ u nás obĚ neodpustili naráĚky typu: MĚu jíst sám, nebo mĚ nakrmíĚ? Hele, chlapi, u¼ jsem velké, dostal jsem pĚíbor! Prostírání s kaĚenkou by nebylo? A u¼ od dveĚí ĚĚvali: "Já vím, jsem dobytek a mám si uklidit boty!" PĚesto na návšvĚ trvám, i kdy¼ u¼ je nenazývám dobyt看em. Alena K.